

Súd: Okresný súd Trnava
Spisová značka: 39Csp/46/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2120206793
Dátum vydania rozhodnutia: 21. 07. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ivana Hauerlandová, PhD.
ECLI: ECLI:SK:OSTT:2021:2120206793.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Trnava sudkyňou JUDr. Ivanou Hauerlandovou, PhD. v právnej veci žalobcu: Q. K., N.. XX.XX.XXXX, A. F. XXX, zastúpený: Sidor & partneri, s.r.o., so sídlom Železničná 4/A, Hlohovec, IČO: 52 635 970, proti žalovanému: PROFI CREDIT Slovakia, s.r.o., so sídlom Pribinova 25, Bratislava, IČO: 35 792 752, zastúpený: Advokátska kancelária JUDr. Andrea Cviková, s. r. o. Kubániho 16, Bratislava, o určenie bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru, takto

rozhodol:

I. Súd určuje, že úver vyplývajúci zo Zmluvy o úvere č. XXXXXXXXXXXX uzatvorenej medzi žalobcom a žalovaným dňa 07.10.2011 je bezúročný a bez poplatkov.

II. Žalovaný je povinný nahradiť žalobcovi trovy konania v rozsahu 100%.

odôvodnenie:

1. Žalobca sa žalobou doručenu Okresnému súdu Trnava dňa 02.09.2020 domáhal vydania rozhodnutia, ktorým by súd určil, že úver vyplývajúci zo Zmluvy o úvere č. XXXXXXXXXXXX uzatvorenej medzi žalobcom a žalovaným dňa 07.10.2011 je bezúročný a bez poplatkov a zároveň nariadenia neodkladného opatrenia, ktorým by súd uložil žalovanému povinnosť zdržať sa použitia Dohody o zrážkach zo mzdy (iných príjmov dlžníka) č. XXXXXXXXXXXX zo dňa 07.10.2011, ktorá bola uzatvorená medzi žalobcom a žalovaným na zabezpečenie pohľadávky vzniknutej zo zmluvy o revolvingovom úvere č. XXXXXXXXXXXX zo dňa 07.10.2011 až do právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej.

2. V návrhu žalobca uviedol, že medzi žalobcom a žalovaným došlo dňa 07.10.2011 k uzavretiu zmluvy o spotrebiteľskom revolvingovom úvere č. XXXXXXXXXXXX (ďalej iba „Zmluva“). V rovnaký deň bola uzatvorená na zabezpečenie pohľadávky vzniknutej z vyššie uvedenej zmluvy Dohoda o zrážkach zo mzdy (iných príjmov) dlžníka č. XXXXXXXXXXXX, na základe ktorej je zamestnávateľ žalobcu povinný vykonávať mesačné zrážky zo mzdy alebo z iných príjmov žalobcu vo výške 62,69 Eur mesačne v prípade, že žalovaný predloží túto dohodu zamestnávateľovi žalobcu.

3. Predmetom Zmluvy bolo poskytnutie bezúčelového spotrebiteľského úveru vo výške 1.170,- Eur s výškou úrokovej sadzby 70,02 %, RPMN vo výške 67,28 %. V zmysle obsahu uvedenej Zmluvy je špecifikovaný aj revolvingový úver vo výške 616,87 Eur, s výškou úrokovej sadzby revolvingového úveru 76,21 % p.a., predpokladanou RPMN po poskytnutí revolvingového úveru 60,50% s výškou splátky revolvingového úveru 62,69 Eur. Podľa tvrdení žalobcu Zmluva obsahuje neprijateľné zmluvné podmienky, a to v rozpore s § 9 ods. 2 písm. j/ zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch (ďalej len „ZoSÚ“). Žalobcovi ale bola poskytnutá suma 1.001,83 Eur a nie schválená suma úveru vo výške 1.170,- Eur tak ako to uvádza žalovaný v Zmluve (bod 6. Poskytnutá čiastka úveru). Keďže žalovaný poskytol úver vo výške 1.001,83 Eur, znížený o 168,17 Eur, ktorý predstavuje poplatok za Dohodu o poskytnutí služby bod 8. Zmluvy, je takto poskytnutá suma i celkovou výškou spotrebiteľského úveru.

RPMN uvedená v Zmluve je aj bez ďalších výpočtov vadná z dôvodu, že úroková sadzba pre úver predstavovala výšku 70,02%, RPMN ktorej súčasťou je i odplata v podobe úroku, nemôže byť v žiadnom prípade uvedená v nižšej výške. Uvedená argumentácia platí aj pokiaľ ide o revolvingový úver, z dôvodu, že ak úroková sadzba pre revolvingový úver predstavovala výšku 76,21 %, RPMN ktorej súčasťou je i odplata v podobe úroku nemôže byť v žiadnom prípade RPMN v Zmluve uvedená v nižšej výške teda 60,59 %. V súvislosti s revolvingom, žalovaný rovnako uviedol nesprávnu výšku RPMN, nakoľko tak ako pri poskytovaní úveru, tak pri poskytovaní revolvingu, sa poskytuje úver znížený o sumu 87,36 Eur.

4. K návrhu žalobca pripojil Zmluvu/žiadosť o poskytnutie revolvingového úveru zo dňa 07.10.2011, Dohodu o zrážkach zo mzdy zo dňa 07.10.2011, žiadosť o zrážky zo mzdy zo dňa 29.11.2019 a priemerné úrokové miery z úverov za obdobie roku 2011.

5. Žalovaný sa k žalobe vyjadril tak, že poprel tvrdenia žalobcu o skutočnostiach, pre ktoré by mal vzniknúť žalobou uplatnený nárok a dôvody jeho vzniku. Žalovaný popiera aj tvrdenie o tom, že by RPMN mala byť nesprávne vypočítaná. Žalobcovi bol v zmysle každej zmluvy o spotrebiteľskom úvere revolvingového typu poskytnutý úver vo výške 1100,- Eur. Suma úveru vo výške 1.100,- Eur bola v prospech žalobcu poskytnutá tak, že časť z tejto sumy bola súčasťou vzájomného vypořádania (kompenzácie) pohľadávok a časť vyplatená v prospech účtu žalobcu. Tak ako v prípade účelového úveru, kedy poskytovateľ úveru poskytuje peňažné prostriedky dlžníkovi na účet tretej osoby (napríklad na financovanie predmetu kúpy, ku ktorej sa úver účelovo viaže a podobne), rovnako aj v prípade uhradenia jedného úveru druhým (z právneho hľadiska najčastejšie ide o započítanie pohľadávok) vždy pôjde o poskytnutie úveru. Poskytnutím úveru sa teda rozumie úkon, ktorým sa splní záväzok poskytovateľa úveru uvoľniť peňažné prostriedky spôsobom a vo forme, ktorá je medzi stranami dohodnutá. To, že žalovanému bola na účet poukázaná nižšia suma, ako je uvedené v zmluve, nie je spôsobené tým, že by mu bol poskytnutý nižší úver, ako bol dohodnutý a ako vyplýva z uzavretej zmluvy o revolvingovom úvere, ale započítaním poplatku za poskytnutie úveru - táto skutočnosť vyplýva zo samotného obsahu zmluvy. Skutočnosť, že poplatok za poskytnutie úveru bol uhradený započítaním, je úplne totožná so situáciou, v ktorej poplatok uhradí spotrebiteľ samostatne po prijatí úveru. Porovnanie s údajmi bánk je samo o sebe nesprávne - banka si svoj „zisk“ účtovala v danom období aj za vedenie úverového účtu, spracovanie platieb a pod., čiže úrok nebol pre ňu jediný výnos za požičanie peňazí, ale bol tam celý rad ďalších položiek, ktoré musel dlžník zo spotrebiteľského vzťahu platiť. V prípade oboch úverových zmlúv bola úroková sadzba úveru vo výške 70,02%, pričom priemerná výška odplaty v danom období bola 45,11 % a táto nebola v Zmluve podstatným spôsobom prevýšená. Žalovaný popiera tvrdenia žalobcu o absencii termínu konečnej splatnosti úveru a doby trvania zmluvy. Termín konečnej splatnosti úveru je riadne uvedený a je splnená zákonná požiadavka. Náležitosť „konečná splatnosť úveru“ nepozná úničné právo, čo napokon viedlo k tomu, že došlo k zmene zákona č. 129/2010 Z.z. a táto náležitosť práve z dôvodu dodržiavania úničného práva bola vylúčená. Stalo sa tak novelou č. 279/2017 Z.z. (článok XII.), pričom jej prijatie bolo odôvodnené tým, že ide o zohľadnenie záverov Súdneho dvora Európskej únie z 9. novembra 2016 vo veci C-42/15 Home Credit Slovakia, a.s./K. A. a v nadväznosti naň upravuje náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere a upravuje okolnosti, za ktorých sa úver považuje za bezúročný a bez poplatkov. Ak by „konečná splatnosť“ mala byť náležitosťou zmluvy v rámci zabezpečenia ochrany spotrebiteľa, potom nedáva ani zmena zákona, a ani samotné rozhodnutie Súdneho dvora EÚ racionálny význam. S termínom konečnej splatnosti nie je možné spájať následok v podobe bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru. Deň splatnosti poslednej splátky úveru je uvedený v oznámení veriteľa o schválení úveru dlžníkovi, čím je splnená požiadavka vyplývajúca zo zákona. Navrhol, aby súd žalobu v celom rozsahu zamietol a súčasne žalovanému priznal nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu.

6. Žalobca v replike uviedol, že do celkovej výšky úveru v zmysle článku 3 písm. I a článku 10 ods. 2 smernice 2008/48 nemožno zahrnúť nijakú zo súm určených ako odmenu za záväzky dohodnuté z dôvodu predmetného úveru, ako sú administratívne poplatky, úroky, provízie a akékoľvek ďalšie poplatky, ktoré musí spotrebiteľ zaplatiť. Neoprávnené zahrnutie súm tvoriacich celkové náklady spotrebiteľa spojené s úverom do celkovej výšky úveru bude nutne viesť k podhodnoteniu RPMN, ktorého výpočet závisí od celkovej výšky úveru. (uvedené platí tak pre spotrebiteľský úver poskytnutý jednorazovo ako aj revolvingový t.j. opakujúci sa oba sú svojím charakterom spotrebiteľským úveru bez ohľadu na dĺžku trvania Zmluvy. Vzhľadom na obsah pojmu RPMN, je absolútne v rozpore s akoukoľvek logickou a rovnako matematickou úvahou a i prepočtom, aby RPMN predstavovala vo výsledku údaj nižší ako je dojednaná výška úrokovej sadzby, ak táto je súčasťou RPMN. V tejto súvislosti bola dohodnutá suma

úveru krátená o sumu poplatku za fiktívnu službu (čo žalovaný ani nepopiera, naopak argumentuje započítanie so sumou úveru), pričom dohoda o poskytnutí služby bola podmienkou uzatvorenia zmluvy. Spotrebiteľovi sú na základe dohody o poskytnutí služby vnútené služby, o ktoré vôbec nepožiadali. Zmluvné dojednanie nie je formulované tak, že ak spotrebiteľ skutočne chce odklad splátok, môže službu aktivovať, ale je formulované tak, že službu, napriek tomu, že ju spotrebiteľ ešte nepotrebuje a zjavne ani nechce, zaplatí poplatok vo výške uvedenej v zmluve. Napokon ide o takú zmluvnú podmienku, ktorá bola v mnohých rozhodnutiach všeobecnými súdmi SR opakovane vyhlásená vo výroku rozhodnutia za neprijateľnú zmluvnú podmienku, preto je žalovaný bez pochybností povinný zdržať sa jej používania voči všetkým spotrebiteľom. Postup žalovaného pri výpočte RPMN nebol (aj) preto správny, nakoľko pokiaľ spotrebiteľ musí navyše uzavrieť zmluvu o poskytnutí takejto doplnkovej služby, aby získal spotrebiteľský úver, do celkových nákladov spojených so spotrebiteľským úverom, odplatu za uvedenú službu zahrnúť treba. O tom, že žalobca na uzatvorenie Dohody o poskytnutí doplnkovej služby pristúpiť musel ako aj, že bez takéhoto dojednania by k uzavretiu zmluvy nedošlo, niet so zreteľom na obsah úverovej zmluvy pochyb. Vyplýva to predovšetkým zo štruktúry samotnej zmluvy, ktorá vo svojom formulárovom vyhotovení v bode 8 vôbec nevytvára priestor pre prípadné odmietnutie služby spotrebiteľom. (obdobne porov. napr. rozsudok Krajského súdu v Žiline, sp. zn. 10Co/443/2015, Krajského súdu v Banskej Bystrici, sp. zn. 15Co/39/2016, rozhodnutie Krajského súdu v Trnave, sp.zn.10CoE/313/2010). Prostredníctvom zmluvy o poskytovaní domnelých služieb sa dodávateľ snažil obísť zákon č. 129/2010 Z. z. a dosiahnuť, aby odplata za poskytovanie takýchto doplnkových služieb sa nezapočítavala do RPMN v úverovej zmluve. Napokon rozhodovacia prax súdov SR považuje takýto poplatok za doplnkovú službu za odporujúci dobrým mravom a dojednanie o výške odplaty za neprijateľnú zmluvnú podmienku. Napríklad aj Rozhodnutie Krajský súd v Trnave sp. zn. 9Co/132/2019 z dňa 14.01.2020. Na základe uvedeného RPMN jednoznačne v Zmluve absentuje z dôvodu jej zjavnej nesprávnosti, pritom neobstojí výpočet RPMN žalovaným z dôvodu nesprávnej výšky spotrebiteľského úveru, z ktorej žalovaný pri výpočte vychádzal. K vyššie uvedenému len žalobca dopĺňa vzhľadom na argumentáciu žalovaného o možnosti započítania sumy poplatku, že prípadné zmluvné dojednanie, ktoré oprávňuje žalovaného na odplatu za poskytnutie služby, pritom splatnosť tejto odplaty má nastať ihneď po poskytnutí úveru (ako vyplýva z Bodu 8.4 Zmluvy) a jednostranné započítanie tejto odplaty s pohľadávkou dlžníka na vyplatenie schválených úverových prostriedkov, je samozrejme nevyhnutné považovať za neprijateľnú zmluvnú podmienku, a teda neplatnú v zmysle § 53 ods. 5 Občianskeho zákonníka, pretože je výrazne v neprospech žalobcu ako spotrebiteľa Krajský súd Prešov sp.zn. 18Co/ 109/2011. V danom prípade termín konečnej splatnosti v zmluve uvedený nie je a tento nie je možné určiť ani na základe ostatných údajov uvedených v zmluve, keďže v zmluve je uvedený len počet splátok 42, periodicita splácania, absentuje však uvedenie dátumu prvej splátky. Keďže nie je zrejмый dátum počiatku povinnosti splácania úveru, nemožno určiť ani jeho konečnú splatnosť. Uvedené nedostatky nemožno obhájiť ani tvrdením žalovaného, že tieto náležitosti zmluvy sú uvedené v oznámení veriteľa o schválení úveru dlžníkovi, nakoľko predmetnú listinu nie je možné považovať za súčasť zmluvy o úvere, keďže predstavuje jednostranné oznámenie veriteľa, ktoré žalobca písomne neodsúhlasil. Bez podpisu dlžníka tento dokument možno považovať len za jednostranný právny úkon. Termín konečnej splatnosti úveru musí byť spotrebiteľovi známy najneskôr v čase, kedy vstupuje do zmluvného vzťahu, v danom prípade teda dňa 04.10.2011. V opačnom prípade by sa minulo účinku ust. § 9 ods. 2 ZoSÚ, ktorého cieľom bolo zabezpečiť, aby bol spotrebiteľ v potrebnom rozsahu informovaný o základných skutočnostiach týkajúcich sa zmluvného vzťahu už v čase jeho vzniku. (porov. Krajský súd v Trnave sp. zn. 11Co/66/2019 z dňa 24. marca 2020.) Je nepochybné, že Oznámenie veriteľa o schválení úveru v čase podpisovania návrhu žalobcu na uzatvorenie zmluvy ešte neexistovalo (žalobca podpisoval návrh dňa 04.10.2011 a žiadosť o poskytnutie úveru a rovnako Oznámenie je datované na deň 07.10.2011), a tak nemohlo byť ani jeho súčasťou a ani bez ďalšieho (nevyhnutného právneho úkonu) súčasťou Zmluvy. Zmluvné dojednania na ktoré žalovaný poukazuje zjavne nie sú žalobcom podpísané a preto sa nikdy súčasťou Zmluvy nestali. Žalobca dáva žalovanému do pozornosti obsah žalobného návrhu z dôvodu, že žalobca predmetom súdneho prieskumu neurobil odplatu v zmysle § 53 ods. 6 OZ, ale len jej časť - úrokovú sadzbu a jej rozpor s dobrými mravmi a preto argumentácia žalovaného v uvedenej súvislosti nemá žiadnu právnu relevanciu). Nemôže byť pochybnosť o tom, že dojednaná úroková sadzba pre poskytnutý spotrebiteľský úver vo výške 70,02 % a pre revolvingový úver vo výške 76,21 % sú v rozpore s dobrými mravmi a svojou výškou sa javia ako úžerné a spôsobujú neplatnosť takto dojednanej (úrokovej) odplaty. Pokiaľ žalovaný poukazuje na ustanovenie § 53 ods. 6 Občianskeho zákonníka, a v ďalšom argumentuje „odplatu“ žalobca len na doplnenie uvádza, že žalovaný zamieňa pojmy. Žalobca totiž nenapádal neprimeranosť celkovej odplaty pre spotrebiteľský úver (aj keď i táto je podľa názoru žalobcu prekročená), žalobca argumentoval

výlučne neplatnosť úrokovej sadzby ako rozpornej s dobrými mravmi. Teda v uvedenej súvislosti je argumentácia žalovaného je potom právne bezvýznamná, reagujúca na vadu Zmluvy, ktorá žalobcom namietaná nebola. Žalovaný tvrdí, že žalobca od žalovaného odbržal sumu 1.100 EUR z každého úveru (t.j. pre jednorazový úver ako aj revolvingový úver). Uvedené tvrdenie žalobca v celom rozsahu popiera. Nie je zrejmé z akých údajov žalovaný v uvedenej súvislosti vychádzal, avšak je zrejmé (čo potvrdil v obsahu podania i žalovaný), že žalobcovi bolo proti poskytovanej sume úveru započítaná odplata za doplnkovú službu v zmysle Dohody o poskytnutí služby v zmysle bodu 8 a 8.4 Zmluvy. Rovnako je zrejmé, že matematické prepočty žalovaného nie sú správne už len z toho dôvodu, že pokiaľ žalobca požadoval 1.170 EUR (jednorazový úver) a 616,87 EUR (revolvingový úver), žiadnym prepočtom nie je možné dospieť k záveru o poskytnutí sumy 1.100 EUR z každého úveru z dôvodu, že žalovaným tvrdená suma nepredstavovala ani zmluvné dojednanie (aj za predpokladu, že by odhladli od poplatku za doplnkovú službu, ktorý bol pri poskytnutí započítaný).

7. Súd mal z listinných dôkazov za preukázané, že dňa 07.10.2011 vyplnil žalobca ako dlžník Žiadosť o poskytnutie revolvingového úveru / Zmluvu o revolvingovom úvere č. XXXXXXXXXXXX, kde požiadal žalovaného ako veriteľa o poskytnutie úveru vo výške 1.170,- Eur, pričom žalovaný ako veriteľ vyplnil uvedenú žiadosť v časti 6., kde schválil poskytnutie úveru vo výške 1.170,- Eur, splatnosť úveru 42 mesiacov, mesačná splátka (vrátane úrokov) 62,69 Eur, celková čiastka, ktorú musí dlžník zaplatiť 2.632,48 Eur, RPMN za úver 67,28%, ročná úroková sadzba 70,02%, priemerná RPMN za úver 45,11%. Z Dohody o zrážkach zo mzdy (iných príjmov), ktorá je súčasťou Zmluvy o revolvingovom úvere č. XXXXXXXXXXXX uzavretej medzi žalobcom ako dlžníkom a žalovaným ako veriteľom dňa 07.10.2011 vyplýva, že žalovaný ako veriteľ má voči žalobcovi ako dlžníkovi pohľadávku, ktorá vznikne tým, že veriteľ poskytne dlžníkovi na základe žiadosti o poskytnutie revolvingového úveru / Žiadosti o revolvingovom úvere č. XXXXXXXXXXXX čiastku vo výške 1.170,- Eur, pričom na základe Dohody je zamestnávateľ dlžníka povinný vykonať v prospech veriteľa mesačné zrážky zo mzdy dlžníka vo výške 62,69 Eur.

8. Podľa § 2 písm. d) zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch zmluvou o spotrebiteľskom úvere zmluva, ktorou sa veriteľ zaväzuje poskytnúť spotrebiteľovi spotrebiteľský úver a spotrebiteľ sa zaväzuje poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť a uhradiť celkové náklady spojené so spotrebiteľským úverom.

9. Podľa § 11 ods. 4 zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch spotrebiteľ sa môže pred súdom domáhať určenia neplatnosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere alebo určenia bezúročnosti a bezpoplatkovosti poskytnutého spotrebiteľského úveru žalobou.

10. Podľa § 137 písm. c) Civilného sporového poriadku žalobou možno požadovať, aby sa rozhodlo najmä o určení, či tu právo je alebo nie je, ak je na tom naliehavý právny záujem; naliehavý právny záujem nie je potrebné preukazovať, ak vyplýva z osobitného predpisu.

11. Dňa 07.10.2011 bola uzatvorená Zmluva o úvere č. XXXXXXXXXXXX medzi žalobcom ako dlžníkom a žalovaným ako veriteľom, pričom išlo o spotrebiteľský úver, na ktorý sa vzťahuje zákon č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov.

12. Citovaný zákon presne určuje aké majú byť podstatné náležitosti zmluvy, ktoré sú kogentne vymedzené v ustanovení § 9 ods. 2 zákona.

13. Po oboznámení sa so zmluvou, súd zistil, že zmluva neobsahuje všetky podstatné náležitosti a to minimálne dobu trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere a termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru podľa § 9 ods. 2 písm. f); počet a termíny splátok podľa § 9 ods. 2 písm. k) citovaného zákona, čo s poukazom na § 11 ods. 1 písm. a) citovaného zákona spôsobuje, že zmluvu je potrebné považovať za bezúročnú a bez poplatkov, ako aj s poukazom na § 11 ods. 1 písm. b), keď v zmluve je uvedená nesprávne ročná percentuálna miera nákladov v neprospech spotrebiteľa.

14. Medzi stranami nebolo sporné, ani uzavretie dohody o poskytovaní služby. Zmluva neobsahuje správne vypočítanú RPMN, kde žalovaný pri zmluve nezapočítal do výpočtu poplatkov za službu Dohoda o poskytnutí služby, hoc s ním priamo v zmluve počítal, keďže tu uviedol, celkovú sumu splátky. T.j. žalovaný konal vedome pri uzatváraní oboch zmlúv tak, aby tieto boli naoko samostatné, ale reálne išlo o prepojené zmluvy, kde od počiatku bolo zrejmé, že žalovaný má platiť z údajov vyplnených žalovaným.

Súd má ďalej za to, že uzavretie zmluvy takýmto spôsobom, kde síce je uvedené, že žalobca dostane úver vo výške 1 170,- eur, ale reálne dostane úver vo výške len 1.001,83 eur, keď došlo k zápočtu na poplatok za poskytnutie úveru a žalobca je vedený k uzavretiu ďalšej zmluvy, podľa ktorej má platiť ďalšiu sumu mesačne za dodatkovú službu, ktorá je však účelovo uzatvorená samostatne, aby vyvolala dojem výhodnosti úveru a nebola posudzovaná spoločne so samotnou úverovou zmluvou. Žalovaný nezapočítal uvedený náklad do RPMN, ani do celkovej sumy, ktorú je spotrebiteľ povinný zaplatiť, čo predstavuje nekalú obchodnú praktiku zo strany poskytovateľa úveru voči žalobcovi, nakoľko týmto spôsobom žalovaný vylepšil parametre úveru, a tým sa javí tento pre spotrebiteľa výhodnejší, ako v skutočnosti je a teda je spôsobilý uviesť do omylu spotrebiteľa pri jeho voľbe úverového produktu. Súd má za to, že uvedený postup je neprijateľný a nemôže požívať právnu ochranu. Súd súčasne má za to, že úverová zmluva v časti dohodnutej odplaty za úver - úroku a poplatkov, je dohodnutá v rozpore s dobrými mravmi, kde suma odplaty po započítaní poplatku podľa Dohody o poskytovaní služieb a RPMN v tomto prípade dosahuje nepripustnú výšku a úroková sadzba pre poskytnutý spotrebiteľský úver vo výške 70,02 % a pre revolvingový úver vo výške 76,21 % (pri výške úveru 1 170,- eur a dobe splácania 42 mesiacov). Súd má za to, že úver je odplatný právny úkon. Ekonomickým cieľom finančného úveru je poskytnutie peňažných prostriedkov spravidla za odplatu (úroky) na určitú dobu za účelom ich ekonomického využitia podľa predstavy dlžníka alebo aj na dohodnutý účel. Ak ide o zmluvnú odmenu, potom odmena, resp. odplata za úver v tomto rozsahu hoc schovaná za poplatky pri poskytnutí a ďalšie poplatky spojené s úverom na podklade závislej zmluvy zjavne vybočuje z rámca akéhokoľvek úverovania, ktoré by bolo akceptovateľné z hľadiska dobrých mravov a je dôvod na označenie takýchto úrokov ako úžerných (porov. rozhodnutie NS SR 5Cdo 26/11 o neplatnosti 48% úrokov pre rozpor s dobrými mravmi). O takýto stav pôjde vtedy, ak dohodnuté úroky presiahnu mieru úrokov poskytovaných peňažnými ústavmi v čase uzavretia zmluvy (rozhodnutie Najvyššieho súdu SR 1MCdo 1/2009 zo dňa 31.07.2009).

15. Vzhľadom na tieto právne závery, s poukazom na § 11 ods. 4 zákona č. 129/2010 Z. z., súd žalobe vyhovel a určil, že úverová zmluva je bezúročná a bez poplatkov, a takéto rozhodnutie súdu pod seba subsumuje i účel, ktorý žalobca svojou žalobou sledoval, teda že žalobca má preto povinnosť splácať úver výlučne len v časti poskytnutej úverovej istiny.

16. Keďže neodkladné opatrenie nariadené uznesením tunajšieho súdu č.k. 39Csp/46/2020 zo dňa 01.10.2020, ktorým žalovanému nariadil zdržať sa výkonu práva na zrážky zo mzdy žalobcu vyplývajúceho z Dohody o zrážkach zo mzdy č. XXXXXXXXXXXX zo dňa 04.10.2011 prislúchajúcej k Zmluve o revolvingovom úvere č. XXXXXXXXXXXX uzavretej medzi žalobcom a žalovaným dňa 07.10. bolo nariadené do právoplatného rozhodnutia súdu vo veci samej, nebolo potrebné rozhodnúť o jeho zrušení.

17. Podľa § 255 ods. 1 CSP súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

18. Podľa § 262 ods. 1 CSP o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.

19. O trovách konania súd rozhodol v súlade s § 255 ods. 1, v spojení s § 262 ods. 1 CSP tak, že úspešnému žalobcovi priznal náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku je možné podať odvolanie v lehote 15 dní odo dňa jeho doručenia na Okresnom súde Trnava /§ 365 ods. 1 CSP/.

V odvolaní sa má popri všeobecných náležitostiach podania, a to ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje, podpis, spisová značka konania /§ 127 ods. 1 a 2 CSP/ uviesť, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh) /§ 363 CSP/.

Odvolanie možno odôvodniť len tým, že a) neboli splnené procesné podmienky, b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne

obsadený súd, d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností, f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci /§ 365 ods. 1 CSP/.